

Karel Čapek (1890 – 1938): Válka s Mloky (1936)

Kniha první: Andrias Scheuchzeri

Kapitola 3: G. H. Bondy a jeho krajan

Jak známo, čím větší pán, tím míň toho má napsáno na tabulce u svých dveří. Takový starý pan Max Bondy v Jevíčku musel mít nad krámem, po stranách dveří i na oknech velkými písmeny vymalováno, že tu je Max Bondy, obchod všeho druhu střížným zbožím, výbavy pro nevěsty, věby, ručníky, utěrky, ubrusy a povlaky, kartouny a grádly, Ia sukna, hedvábí, záclony, lambrekýny, pozamentérie a veškeré šicí potřeby. Založeno roku 1885. – Jeho syn, G. H. Bondy, kapitán průmyslu, prezident společnosti MEAS, komerční rada, burzovní rada, místopředseda Svazu průmyslníků, Consulado de la República Ecuador, člen mnoha správních rad atd. atd., má na svém domě už jenom malou černou skleněnou tabulku se zlatým nápisem

BONDY

Nic víc. Jenom Bondy. (...)

Před tou skleněnou tabulkou se jednoho žhoucího dne zastavil pán v bílé námořnické čapce a utíral si modrým kapesníkem mohutný zával šije. Zatraceně vznešený dům, myslel si a poněkud nejistě zatáhl za mosazný knoflík zvonku.

Ve dveřích se objevil vrátný Povondra, změřil očima tlustého pána od bot až po zlaté prýmky čepice a řekl rezervovaně: “Prosím?”

“Tož, chlapče,” hlaholil pán, “bydlí tady nějaké pan Bondy?”

“Přejete si?” ptal se mrazivě pan Povondra.

“Řekněte mu, že by s ním chcel mluvit Captain van Toch ze Surabaja. Ja,” vzpomněl si, “tady je kartička.” A podal panu Povondrovi vizitku, na níž byla vyražena kotva a tištěno jméno:

CAPTAIN J. VAN TOCH

E. I. & P. L. Co S. Kandong Bandoeng

Surabaya Naval Club (...)

Pan Bondy ještě pořád drží v ruce tu vizitku. Vyražená lodní kotva. Captain J. van Toch, Surabaya – kde vlastně je Surabaja? Není to někde na Jávě? Na pana Bondyho to zadýchlo dálkou. Kandong Bandoeng, to zní jako údery gongu. Surabaja. A zrovna dnes je takový tropický den. Surabaja. “Tak ho sem přiveďte,” káže pan Bondy.

Ve dveřích stojí mohutný muž v kapitánské čepici a salutuje. G. H. Bondymu jde v ústrety. “Very glad to meet you, Captain. Please, come in.”

“Nazdar, nazdarek, pane Bondy,” provolává radostně Captain.

“Vy jste Čech?” diví se pan Bondy.

“Ja, Čech. Dyť my se známe, pane Bondy. Z Jevíčka. Krupař Vantoch, do you remember?”

“Pravda, pravda,” raduje se hlučně G. H. Bondy, ale přitom pociťuje cosi jako zklamání. (Tak on to není Holanďan!) “Krupař Vantoch, na rynku, že? Ani jste se nezměnil, pane Vantochu! Pořád ten starý! Tak co, jak vám jde krupařství?”

“Thanks,” děl kapitán zdvořile. “Tatík už dávno šel, jak se to řekne –”

“Zemřel? Ale ale! Pravda, vy musíte být jeho syn...” Oči pana Bondyho oživily náhlou vzpomínkou. “Člověče drahá, nejste vy ten Vantoch, co se se mnou v Jevíčku prával, když jsme byli kluci?”

“Ja, to budu já, pane Bondy,” souhlasil kapitán vážně. “Však mě proto dali z domu do Moravsky Ostravy.”

“Často jsme se prali. Ale vy jste býval silnější než já,” uznával pan Bondy sportovně.

“Ja, to jsem byl. Tož vy jste býval takové slabé židáček, pane Bondy. A moc jste dostával na prdel. Moc.” (...)

“Tož to přišlo tak, že jsem lovil perle na Tana Masa –” Kapitán se zarazil. “Nebo tam někde. Ja, to byl nějaké jiné ostrov, ale to je zatím můj secret, mládenče. Lidi jsou veliky zloději, pane Bondy,

a člověk si musí dat pozor na hubu. A když tam ty dva zatraceny Singhales řezali pod vodou ty shells od těch perel –”

“Škeble?”

“Ja. Takovy ty škeble, co se drží na kamenech fest jako židovská víra a musejí se odříznout nožem. Tož při tom se ty ještěrkove na ty Singhales koukali, a ty Singhales si mysleli, že to jsou mořsky čerti. (...)“

Pan Bondy se pokusil představit si tropickou zátoku vroubenou skalami a pralesem. “No a?”

“Tož tam sedím a dělám ts-ts-ts, aby jako ty čerti přišli. A chlapče, za chvílu vylezl z moře jeden takové ještěrka, postavil se na zadní nožičky a kroutil celým tělem. A dělá na mě ts-ts-ts. Kdybych nebyl ožhralé, tak bych třeba po tom střelil; ale já byl, kamaráde, nalité jako Angličan, a tož říkám, pocem, ty, pocem, tapa-boy, já tě nechcu ublížit.”

“To jste s ním mluvil česky?”

“Ne, malajsky. Tam se nejvíce mluví malayan, chlapče. On nic, jen tak přešlapuje a krouť se, jako když se děcko stydí. A kolem ve vodě bylo pár set těch ještěrků a vystrkovali z vody svy tlamičky a koukali po mně. (...)“

“Přes den jsem si to rozložil ve svy hlavě. Já budu ty ještěrky – ochočit, ne? ja, ochočit a cvičit, a oni mně budou nosit ty pearl-shells. Tam jich musí být hrůza, těch škeblí v tom Devil Bay. (...)“

Kapitola 9: Andrew Scheuchzer

I stalo se jednoho čtvrtku, kdy londýnské zoo bylo obecnstvu uzavřeno, že pan Thomas Greggs, hlídač v pavilónu ještěřů, čistil nádrže a terária svých svěřenců. Byl sám a sám v oddílu mloků, kde byl vystaven velemlok japonský, americký hellbendr, Andrias Scheuchzeri a množství drobných čolků, mločků, axolotlů, ouhoříků, surýnů a macarátů, žebrovníků i žábronošů. Pan Greggs se oháněl hadrem a koštětem, pískaje si Annie Laurie; a najednou někdo za ním skřehotavě povídá:

“Koukej, mami.”

Pan Thomas Greggs se ohlédl, ale nikdo tam nebyl; jen hellbendr mlaskal ve svém bahně a ten velký černý mlok, ten Andrias, se opíral předními tlapkami o kraj nádrže a kroutil trupem. Něco se mi zdálo, mínil pan Greggs a metl dál podlahu, až to svištělo.

“Koukej, mlok,” ozvalo se za ním.

Pan Greggs se rychle otočil; ten černý mlok, ten Andrias, se na něho díval, mrkaje spodními víčky.

“Brr, ten je ošklivý,” řekl najednou mlok. “Pojď odtud, miláčku.”

Pan Greggs otevřel úžasem ústa. “Co?”

“Nekouše?” skřehotal mlok.

“Ty... ty umíš mluvit?” koktal pan Greggs, nevěře svým smyslům.

“Já se ho bojím,” vyrazil ze sebe mlok. “Mami, co žere?”

“Řekni dobrý den,” řekl užaslý pan Greggs.

Mlok zakroutil tělem. “Dobrý den,” skřehotal. “Dobrý den. Dobrý den. Smím mu dát koláč?”

Pan Greggs sáhl zmateně do kapsy a vytáhl kousek housky. “Na, tumáš.”

Mlok vzal housku do tlapky a počal ji okusovat. “Koukej, mlok,” chrochtal spokojeně. “Tati, proč je tak černý?” Náhle se ponořil do vody a vystrčil jen hlavu. “Proč je ve vodě? Proč? Hu, ten je škaredý!”

Pan Thomas Greggs se škrábal překvapením v týle. Aha, to on opakuje, co tady slyší od lidí. “Řekni Greggs,” zkusil to.

“Řekni Greggs,” opakoval mlok.

“Pan Thomas Greggs.”

“Pan Thomas Greggs.”

“Dobrý den, pane.”

“Dobrý den, pane. Dobrý den. Dobrý den, pane.” Zdálo se, že se mlok nemůže řeči nabažit; ale Greggs už nevěděl, co by mu povídal; pan Thomas Greggs nebyl muž příliš výmluvný. “Tak teď drž hubu,” řekl, “a až budu hotov, budu tě učit mluvit.”

“Tak teď drž hubu,” broukal mlok. “Dobrý den, pane. Koukej, mlok. Budu tě učit mluvit.”

Jenže ředitelství zoo nevidělo rádo, když hlídači učili svá zvířata nějakým kouskům; něco jiného je slon, ale ostatní zvířata tu jsou pro poučení, a ne aby provozovala něco jako cirkus. Proto pan Greggs trávil svůj čas v oddělení mloků víceméně potají, když tam už nikdo nebyl. Jelikož byl vdovec, nedivil se nikdo jeho samotaření v pavilónu ještěřů. Každý člověk má své zvláštní záliby. Ostatně do oddělení mloků chodilo málo lidí; to spíš krokodýl se těšil obecné popularitě, ale Andrias Scheuchzeri trávil své dny v poměrné samotě.

Jednou, když se už šerilo a pavilóny se zavíraly, procházel ředitel zoo sir Charles Wiggam některými odděleními, aby se přesvědčil, je-li všechno v pořádku. Když šel oddílem mloků, zašplounalo to v jedné nádrži a někdo skřehotavě řekl: “Dobrý večer, pane.”

“Dobrý večer,” odpověděl ředitel překvapeně. “Kdo je tam?”

“Promiňte, pane,” řekl skřehotavý hlas. “To není pan Greggs.”

“Kdo je tam?” opakoval ředitel.

“Andy. Andrew Scheuchzer.”

Sir Charles šel blíž k nádrži. Seděl tam jenom vztyčený a nehybný mlok. “Kdo tady mluvil?”

“Andy, pane,” řekl mlok. “Kdo jste vy?”

“Wiggam,” vyhrkl sir Charles užasle.

“Těší mě,” děl Andrias zdvořile. “Jak se máte?”

“U čerta,” zařval sir Charles, “Greggsi! He, Greggsi!” Mlok sebou mýkl a schoval se střelhibtě ve vodě.

Do dveří vrazil Mr Thomas Greggs, udýchaný a znepokojený. “Prosím, pane?”

“Greggsi, co to znamená?” spustil sir Charles.

“Stalo se něco, pane?” koktal pan Greggs nejistě.

“Tady to zvíře mluví!”

“Promiňte, pane,” děl pan Greggs zdrceně. “To nemáte dělat, Andy. Říkal jsem vám tisíckrát, že nemáte obtěžovat lidi svým povídáním. – Prosím za prominutí, pane, víckrát se to nestane.”

“To vy jste naučil toho mloka mluvit?”

“Ale on začal, pane,” hájil se Greggs.

“Doufám, že se to nebude opakovat, Greggsi,” řekl přísně sir Charles. “Dám na vás pozor.”

Po nějaké době seděl sir Charles s profesorem Petrovem a hovořili o takzvané zvířecí inteligenci, o podmíněných reflexech a o tom, jak populární názory přeceňují rozumovou činnost zvířat. Profesor Petrov vyslovil své pochybnosti o elberfeldských koních, kteří prý dovedli nejen počítat, ale i umocňovat a odmocňovat; vždyť ani normální, vzdělaný člověk neumí odmocňovat, řekl veliký učenec. Sir Charles si vzpomněl na Greggsova mluvícího mloka. “Já tady mám mloka,” začal váhavě, “je to ten známý Andrias Scheuchzeri; a ten se naučil mluvit jako papoušek.”

“Vyloučeno,” řekl učenec. “Mloci přece mají přirostlý jazyk.”

“Tak se pojd’te podívat,” řekl sir Charles. “Dnes je den čištění, tak tam nebude plno lidí.” A šli.

U vchodu k mlokům se sir Charles zastavil. Zvnitřku bylo slyšet škrabot koštěte a jednotvárný hlas, který cosi slabikoval.

“Počkejte,” zašeptal sir Charles.

“Jsou na Martu lidé?” slabikoval jednotvárný hlas. “Mám to číst?”

“Něco jiného, Andy,” odpovídal druhý hlas.

“Zvítězí v letošním derby Pelham-Beauty nebo Gobernador?”

“Pelham-Beauty,” děl druhý hlas. “Ale čtěte.”

Sir Charles otevřel potichu dveře. Pan Thomas Greggs zametal koštětem podlahu; a v rybníčku s mořskou vodou seděl Andrias Scheuchzeri a pomalu, skřehotavě slabikoval z večerních novin, které držel v předních tlapkách.

“Greggsi,” zavolal sir Charles. Mlok sebou hodil a zmizel pod vodou.

Mr Greggs upustil leknutím koště. "Ano, pane?"

"Co to znamená?"

"Prosím za prominutí, pane," koktal nešťastný Greggs. "Andy mně předcítá, zatímco já metu. A když zametá on, čtu zase já jemu."

"Kdo ho tomu naučil?"

"To on sám odkouká, pane. Já... já mu dávám své noviny, aby tolik nemluvil. On chtěl pořád mluvit, pane. Myslel jsem tedy, aby se aspoň naučil mluvit vzdělaně -"

"Andy," zavolal sir Wiggam.

Z vody se vynořila černá hlava. "Ano, pane," zaskřehotala.

"Přišel se na tebe podívat profesor Petrov."

"Těší mě, pane. Já jsem Andy Scheuchzer."

"Jak to víš, že se jmenuješ Andrias Scheuchzeri?"

"Mám to tady napsáno, pane. Andreas Scheuchzer. Gilbert Islands."

"A čteš noviny často?"

"Ano, pane. Každý den, pane."

"A co tě tam nejvíc zajímá?"

"Soudní síň, koňské dostihy, kopaná -"

"Viděls někdy kopanou?"

"Ne, pane."

"Nebo koně?"

"Neviděl, pane."

"Tak proč to čteš?"

"Protože je to v novinách, pane."

"Politika tě nezajímá?"

"Ne, pane. Bude válka?"

"To nikdo neví, Andy."

"Německo buduje nový typ ponorek," řekl Andy starostlivě. "Paprsky smrti mohou obrátit celé pevniny v poušť."

"Tos četl v novinách, ne?" ptal se sir Charles.

"Ano, pane. Zvítězí v letošním derby Pelham-Beauty nebo Gobernador?"

"Co myslíš ty, Andy?"

"Gobernador, pane; ale pan Greggs myslí, že Pelham-Beauty." Andy pokýval hlavou. "Kupujte anglické zboží, pane. Nejlepší jsou Sniderovy šle. Máte už nový šesticylindr Tancred Junior? Rychlý, laciný, elegantní."

"Děkuju, Andy. To stačí."

"Která filmová umělkyně se vám nejvíc líbí?"

Profesor Petrov naježil vlasy i vousy. "Promiňte, sir Charles," bručel, "ale já už musím jít."

"Dobrá, půjdeme. Andy, měl bys něco proti tomu, kdybych k tobě poslal několik učených pánů? Myslím, že by si s tebou rádi promluvili."

"Bude mě těšit, pane," skřehotal mlok. "Na shledanou, sir Charles. Na shledanou, profesore."

Profesor Petrov běžel, podrážděně frkaje a brumlaje. "Odpusťte, sir Charles," řekl konečně, "ale nemohl byste mně ukázat nějaké zvíře, které nečte noviny?"

Ti učení páni, to byli sir Bertram, D. M., profesor Ebbigham, sir Oliver Dodge, Julian Foxley a jiní. Citujeme část protokolu jejich pokusu s Andriasem Scheuchzeri.

Jak se jmenujete?

Odp.: Andrew Scheuchzer.

Jak jste stár?

Odp.: To nevím. Chcete vypadat mladě? Noste šněrovačku Libella.

Kolikátého dnes je?

Odp.: Pondělí. Pěkné počasí, pane. Tuto sobotu poběží v Epsomu Gibraltar.

Kolik je třikrát pět?

Odp.: Proč?

Umíte počítat?

Odp.: Ano, pane. Kolik je sedmnáctkrát dvacet devět?

Nechte nás, abychom se ptali, Andrew. Jmenujte nám anglické řeky.

Odp.: Temže...

A dál?

Odp.: Temže.

Jiné nevíte, že? Kdo vládne v Anglii?

Odp.: King George. God bless him.

Dobře, Andy. Kdo je největší anglický spisovatel?

Odp.: Kipling.

Velmi dobře. Četl jste něco od něho?

Odp.: Ne. Jak se vám líbí Mae West?

My se raději budeme ptát vás, Andy. Co víte z anglických dějin?

Odp.: Jindřich Osmý.

Co o něm víte?

Odp.: Nejlepší film posledních let. Báječná výprava. Ohromná podívaná.

Viděl jste jej?

Odp.: Neviděl. Chcete poznat Anglii? Kupte si Ford Baby.

Co byste nejvíc chtěl vidět, Andy?

Odp.: Závody Cambridge - Oxford, pane.

Kolik je dílů světa?

Odp.: Pět.

Velmi dobře. A které to jsou?

Odp.: Anglie a ty ostatní.

Které jsou ty ostatní?

Odp.: To jsou bolševici a Němci. A Itálie.

Kde jsou Gilbertovy ostrovy?

Odp.: V Anglii, Anglie si nebude vázat ruce na pevnině. Anglie potřebuje deset tisíc letadel.

Navštivte pobřeží jižní Anglie.

Smíme se podívat na váš jazyk, Andy?

Odp.: Ano, pane. Čistěte si zuby pastou Flit. Je úsporná, je nejlepší, je anglická. Chcete mítí vonný dech? Užívejte pasty Flit.

Děkujeme, to stačí. A nyní nám povězte, Andy...

A tak dále. Protokol rozmluvy s Andriasem Scheuchzeri čítal šestnáct plných stran a byl uveřejněn v The Natural Science. Na konci protokolu shrnula odborná komise výsledky svého pokusu takto:

1. Andrias Scheuchzeri, mlok chovaný v londýnském zoo, dovede mluvit, byť poněkud skřehotavě; disponuje asi čtyřmi sty slovy; říká jen to, co slyšel nebo četl. O samostatném myšlení u něho nelze ovšem mluvit. Jeho jazyk je dosti pohyblivý; hlasivky jsme za daných okolností nemohli blíže zkoumat.

2. Týž mlok dovede číst, ale jenom večerníky novin. Zajímá se o tytéž věci jako průměrný Angličan a reaguje na ně podobným způsobem, to jest ve směru ustálených, obecných názorů. Jeho duševní život - pokud lze o nějakém mluvit - pozůstává právě z představ a mínění toho času běžných.

3. Jeho inteligenci není naprosto třeba přeceňovat, neboť v žádném ohledu nepřekračuje inteligenci průměrného člověka našich dnů. (...)

Kapitola 12: Salamander-Syndicate

Předseda G. H. Bondy zazvonil a povstal.

“Vážené shromáždění,” začal, “mám tu čest zahájit tuto mimořádnou valnou hromadu Pacifické Exportní Společnosti. Vítám všechny přítomné a děkuju jim za jejich hojnou účast.”

G. H. BONDY (vstane): “Vážení pánové, svolali jsme tuto mimořádnou valnou hromadu proto, abychom vás otevřeně upozornili na krajně nepříznivé vyhlídky naší společnosti, která, dovoluji mi to připomenout, v minulých letech s hrdostí vykazovala dividendu dvacet až třídvacet procent vedle dobře fundovaných rezerv a odpisů. Nyní stojíme na rozhraní; způsob podnikání, který se nám osvědčil v minulých letech, je prakticky v koncích; nezbývá nám než hledat nové cesty.” (Výborně!)

“Řekl bych, je to snad pokyn osudu, že právě v tuto chvíli nám odešel náš výtečný kapitán a přítel J. van Toch. S jeho osobou byl spojen ten romantický, krásný a – řeknu rovnou – poněkud pošetilý obchůdek s perlami. Považuji to za vyřízenou kapitulu našeho podniku; měla své, abych tak řekl, exotické kouzlo, ale nehodila se do moderní doby. Vážení pánové, perly nemohou nikdy být předmětem velkorysého, horizontálně i vertikálně členěného podnikání. Pro mne osobně ta záležitost s perlami byla jen malé divertissement –” (Nepokoj.) “Ano, pánové; ale divertissement, které vám i mně vynášelo slušné peníze. Mimoto v začátcích našeho podniku měli ti mloci jakýsi, řekl bych, půvab novosti. Tři sta miliónů mloků už ten půvab mít nebudou.” (Smích.)

“Řekl jsem nové cesty. Dokud byl živ můj dobrý přítel kapitán van Toch, bylo vyloučeno pomýšlet na to, dát našemu podniku jiný ráz než ten, který bych nazval stylem kapitána van Tocha.” (Proč?)

“Protože mám příliš mnoho vkusu, pane, abych míchal rozličné slohy. Sloh kapitána van Tocha, to byl, řekl bych, styl dobrodružných románů. To byl styl Jacka Londona, Josepha Conrada a jiných. Starý exotický, koloniální, téměř heroický sloh. Nezapírám, že mě svým způsobem okouzloval. Ale po smrti kapitána van Tocha nemáme práva pokračovat v té dobrodružné a juvenilní epice. To, co je před námi, není nová kapitola, nýbrž nová koncepce, pánové...”

S. WEISSBERGER se táže, jaké práce by mohli mloci vlastně vykonávat.

ŘEDITEL VOLAVKA: Svým přirozeným pudem a svou neobyčejnou technickou učenlivostí se mloci hodí zejména k stavbě vodních hrází, náspů a vlnolamů, k hloubení přístavů a průplavů, k odklizení mělčin a bahenních nánosů a k uvolňování vodních cest; mohou zajišťovat a regulovat mořské břehy, rozšiřovat pevniny a podobně. V těch všech případech jde o práce hromadné, vyžadující set a tisíců pracovních sil; o práce tak rozsáhlé, že se jich ani moderní technika nikdy neodváží, pokud nebude mít k dispozici pracovní síly nesmírně levné. (Tak jest! Výborně!) (...)

G. H. BONDY: “(...) Tady ten fascikl, přátelé, jsou samé smlouvy, které stačí jenom podepsat, aby vznikla jedna z největších hospodářských organizací naší doby. Správní rada vás žádá, pánové, abyste jí udělili plnou moc k uzavření tohoto obrovitého koncernu, jehož úkolem bude racionální pěstování a exploatace mloků.”

Kniha druhá: Po stupních civilizace

Na lodi byli pochytaní Mloci naházeni do nádrží. Naše loď byla stará tank-ship na dopravu nafty; špatně vyčištěné tanky páchly petrolejem a voda v nich byla povlečena mastně a duhově; jen příkrov byl odstraněn, aby tam mohl vzduch; když do toho naházeli Mloky, vypadalo to hustě a odporně jako nějaká nudlová polévka; místy se to slabě a žalostně hýbalo, ale přes den se to nechalo v klidu, aby se Mloci mohli vzpamatovat. Nazítří přišli čtyři muži s dlouhými bidly a šfouchali jimi do té “polévky” (odborně se tomu opravdu říká soup); míchali těmi hustými těly a pozorovali, která se nehýbou nebo ze kterých odpadává maso; ta pak nabodli na dlouhé háky a vytáhli z kádě. “Je polévka čistá?” ptal se potom kapitán. “Ano, pane.” “Přilejte do ní vody!” “Ano, pane.” Toto čištění polévky se muselo opakovat denně; pokaždé se vyhodilo do moře šest až deset kusů “zkaženého zboží”, jak se tomu říká; naši loď věrně provázela kavalkáda velkých a skvěle nažraných žraloků. U nádrže to páchlo příšerně; přes občasné vyměňování byla voda v

kádích žlutá, posetá výkaly a rozmočenými suchary; v ní malátně šplounala nebo tupě ležela černá těžce oddychující těla. "Tady to mají dobré," tvrdil starý Mike. "Já viděl loď, která to vozila v plechových sudech od benzolu; tam jim to pochcípalo všechno."

Užitečnost Mloků zkoumal zejména hamburský badatel Wuhrmann, z jehož příslušných statí citujeme aspoň v kratičkém výtahu jeho

BERICHT ÜBER DIE SOMATISCHE VERANLAGUNG DER MOLCHE

Pokusy, které jsem s pacifickým velemlokem (Andrias Scheuchzeri Tschudi) podnikl ve své hamburské laboratoři, se nesly za zcela určitým cílem: vyzkoušet vzdornost Mloků vůči změnám prostředí a jiným zevním zásahům a tím prokázat jejich praktickou upotřebitelnost v rozličných zeměpisných oblastech a za různě obměňovaných podmínek.

První sérií pokusů se mělo zjistit, jak dlouho vydrží Mlok mimo vodu. Pokusná zvířata byla chována v suchých kádích při teplotě 40 až 50 °C. Po několika hodinách jevila zřejmou únavu; byla-li porosena, ožila opět. Po čtyřiaadvaceti hodinách ležela nehybně, pohybující jenom očními víčky; srdeční tep zpomalen, veškerá tělová činnost snížena na minimum. Zvířata zřejmě trpí a sebemenší pohyb je stojí velkou námahu. Po třech dnech nastává stav kataleptické strnulosti (xeróza); zvířata nereagují, ani když jsou pálena elektrokauterem. Zvýší-li se vlhkost ovzduší, počnou jevit aspoň některé známky života (zavírají oči před prudkým světlem apod.). Byl-li takto vysušený Mlok hozen po sedmi dnech do vody, ožil po uplynutí delší doby; při déle trvajícím sušení však uhynul větší počet pokusných zvířat. Na přímém slunci hynou již po několika hodinách.

Jiná pokusná zvířata byla přinucena točit potmě hřídelem ve vysoce suchém prostředí. Po třech hodinách jejich výkonnost počala klesat, ale stoupla opět po vydatném postříkání. Při často opěťovaném postříku vydržela zvířata točit klikou hřídele sedmáct, dvacet a v jednom případě šestadvacet hodin bez přerušování, kdežto kontrolní člověk byl už po pěti hodinách tímž mechanickým výkonem značně vyčerpan. Z těchto pokusů můžeme uzavírat, že Mloci jsou dobře použitelní i k práci na suché zemi, ovšem za dvou podmínek: že nejsou vystaveni přímému slunci a že jsou občas po celém povrchu těla postříkáni vodou. (...) Poslední řada pokusů se obírala regenerační schopností Mloků. Usekne-li se Mlokoví ocas, doroste mu nový ve čtrnácti dnech; u jednoho Mloka jsme tento pokus opakovali sedmkrát se stejným výsledkem. Stejně mu dorůstají i useknuté nohy. Jednomu pokusnému zvířeti jsme amputovali všechny čtyři končetiny a ocas; ve třiceti dnech byl opět celý. (...) Žádné jiné zvíře nemá takovou vzdornost vůči jakémukoliv poranění jako právě Mlok. Po té stránce by mohl být prvotřídním, téměř nezničitelným zvířetem válečným; bohužel vadí tomu jeho mírumilovnost a přirozená bezbrannost.

Dík své výmluvnosti a neuvěřitelné houževnatosti zmobilizovala Mme Louise Zimmermann ženy celého světa a sehnala dostatečné finanční prostředky, aby založila v Beaulieu (u Nice) První lyceum pro Mloky, na kterém byl potěr Salamandrů pracujících v Marseille a Toulonu vyučován ve francouzské řeči a literatuře, rétorice, společenském chování, matematice a kulturních dějinách. [14 Bližší viz v knize: Mme Louise Zimmermann, sa vie, ses idées, son oeuvre (Alcan). Citujeme z tohoto díla pietní vzpomínku Mloka, který byl jedním z jejích prvních žáků:

"Přednášela nám Lafontainovy bajky, sedíc u naší prosté, ale čisté a pohodlné nádrže; trpěla sice vlhkem, ale nedbala toho, oddána plně svému učitelskému úkolu. Říkala nám ‚mes petits Chinois‘, protože jsme podobně jako Číňané nedovedli vyslovovat hlásku r. Po čase si však na to zvykla tak, že sama vyslovovala své jméno Mme Zimmermann. My pulci jsme ji zbožňovali; ti malí, kteří ještě neměli vyvinuté plíce a následkem toho nemohli opustit vodu, plakali, že ji nemohou doprovázet na jejích procházkách po školní zahradě. Byla tak mírná a laskavá, že – pokud vím – se rozhněvala jen jednou; to bylo, když naše mladá učitelka dějin si za horkého letního dne vzala koupací oblek a sestoupila mezi nás do vodní nádrže, kde nám přednášela o nizozemských bojích za svobodu, sedíc až po krk ve vodě. Tehdy se naše drahá Mme Zimmermann vážně rozhněvala: ‚Jděte se ihned vykoupat, Mademoiselle, jděte, jděte,‘ volala se

slzami v očích. Pro nás to byla jemná, ale srozumitelná lekce, že přece jenom nepatříme mezi lidi; později jsme byli naší duchovní matce vděční, že nám to vědomí vstúpila způsobem tak rozhodným a taktním.

Když jsme se dobře učili, předčítala nám za odměnu moderní básně, jako François Coppée. ‚Je to sice příliš moderní,‘ říkala, ‚ale koneckonců i to dnes už patří k dobrému vzdělání.‘

Kniha třetí: Válka s Mloky

Kapitola 6: X varuje

...anonymní anglický pamflet... vyšel pod názvem X varuje. (...)

Kdyby aspoň ti Salamandři nebyli tak strašlivě průměrní, vyhrkl X jaksi stíněně. Ano, jsou jakžtakž vzdělaní; ale tím jsou ještě omezenější, neboť si osvojili z lidské civilizace jen to, co v ní je průměrné a uživatelské, mechanické a opakovatelné. Stojí po boku lidstva jako fámulus Wagner po boku Faustově; učí se z týchž knih jako lidsky Faust, jenom s tím rozdílem, že jim to stačí a že v nich nehodí žádná pochybnost. To nejhroznější je, že rozmnožili ten učelivý, hlupácký a sufizantní typ civilizované mediokrity ve velkém, v miliónech a miliardách stejných kusů; nebo ne, mýlím se: to nejhroznější je, že mají takový úspěch. Naučili se užívat strojů a čísel, a ukázalo se, že to stačí, aby se stali pány svého světa. Vynechali z lidské civilizace všechno, co v ní bylo neúčelné, hravé, fantastické nebo starobylé; tím z ní vypustili, co v ní bylo lidského, a převzali jenom její holou praktickou, technickou a utilitární stránku. A tato žalostná karikatura lidské civilizace se má ohromně k světu; buduje technické divy, renovuje naši starou planetu a nakonec počíná fascinovat samo lidstvo. U svého žáka a sluhy se bude Faust učit tajemství úspěchu a prostřednosti. (...)

Kapitola 7: Zemětřesení v Louisianě

Toho dne – bylo to 11. listopadu o jedné hodině ranní – byl pocíten v New Orleans prudký otřes země; několik baráků v černošských čtvrtích se sesulo; lidé v panice vybíhali na ulice, ale otřesy už se neopakovaly; jenom zavál zběsilým nárazem hučící, krátký cyklón, který rozbil okna a smetl střechy v nigerských uličkách; několik desítek lidí bylo zabito; nato se snesl prudký liják bahna. (...)

Depeše z Fort Jacksonu:

o půl druhé ráno nám sebrala mořská vlna třicet domů nevíme co to bylo asi sedmdesát lidí to spláchlo s sebou teď teprve jsem spravil aparát poštovní úřad to odneslo taky haló telegrafujte honem co to vlastně bylo telegrafista fred dalton haló vyřídíte minnie lacostové že se mně nic nestalo jenom mi to zlomilo ruku a odneslo šaty ale jen když zas je aparát okey fred

Z Port Eads došla zpráva nejstručnější:

máme mrtvé burywood je celý smeten do moře

Zatím – to bylo kolem osmé hodiny ráno – se vracela první letadla vyslaná nad postižené území. Celé pobřeží od Port Arthur (Texas) až po Mobile (Alabama) bylo prý v noci zaplaveno příbojovou vlnou; všude je vidět smetené nebo poškozené domy.

Kapitola 8: Chief Salamander klade požadavky

Tři dny po zemětřesení v Louisianě byla hlášena nová geologická katastrofa, tentokrát v Číně. Za mohutného, dunivého otřesu země se roztrhlo v provincii Kiangsu mořské pobřeží severně od Nankingu, asi uprostřed mezi ústím Jang-tse a starým korytem Hwang-ho; do této trhliny vniklo moře a spojilo se s velikými jezery Pan-jün a Hung-tsu mezi městy Hwaingan a Fugjang. (...)

K jedné hodině ráno (bylo to dvacátého listopadu) zachycovali radioamatéři ve větší části Evropy na svých radioaparátech silné poruchy, jako by pracovala nějaká nová, neobyčejně mocná vysílací stanice. Našli ji na vlnové délce dvě stě tři; bylo slyšet cosi jako hukot strojů nebo

mořských vln; do toho táhlého, nekonečného šumění se najednou ozval strašný, skřehotavý hlas (všichni jej popisovali podobně: dutý, kvákavý, jakoby umělý hlas, k tomu ještě nesmírně zesílený megafonem); a tento žabí hlas rozčileně volal: "Hallo, hallo, hallo! Chief Salamander speaking. Hallo, Chief Salamander speaking. Stop all broadcasting, you men! Stop your broadcasting! Hallo, Chief Salamander speaking!" Potom se jiný, podivně dutý hlas ptal: "Ready?" "Ready." Nato bylo slyšet praskot, jako by se přepínalo vedení; a zase jiný nepřírozeně seškracený hlas volal: "Attention! Attention! Attention!" "Hallo!" "Now!"

A nyní se ozval chraptivý, unavený, ale přece jen velitelský hlas do nočního ticha. "Hallo, vy lidé! Tady Louisiana. Tady Kiangsu. Tady Senegambia. Litujeme lidských životů. Nechceme vám působit zbytečné ztráty. Chceme jenom, abyste vyklidili mořské břehy na místech, která vám předem označíme. Uděláte-li to, vyhnete se politováníhodným nehodám. Příště vám oznámíme nejméně čtrnáct dní předem, na kterém místě budeme rozšiřovat své moře. Dosud jsme konali jenom technické zkoušky. Vaše třaskaviny se osvědčily. Děkujeme vám.

Hallo, vy lidé! Zachovejte klid. Nemáme vůči vám nepřátelských úmyslů. Potřebujeme jenom víc vody, víc břehů, víc mělčin pro svůj život. Je nás příliš mnoho. Už pro nás není dost místa na vašich březích. Proto musíme odbourat vaše pevniny. Uděláme z nich samé zálivy a ostrovy. Tím se dá délka světových břehů zpětinasobit. Budeme stavět nové mělčiny. Nemůžeme žít v hlubokém moři. Budeme potřebovat vašich pevnin jako materiálu k zasypání hlubin. Nemáme proti vám nic, ale je nás příliš mnoho. Můžete se zatím odstěhovat do vnitrozemí. Můžete se uchýlit do hor. Hory se budou bourat až na konec.

Vy jste nás chtěli. Vy jste nás rozšířili po celém světě. Nyní nás máte. Chceme s vámi vyjít po dobrém. Budete nám dodávat ocel na naše vrtačky a krumpáče. Budete nám dodávat třaskaviny. Budete nám dodávat torpéda. Budete pro nás pracovat. Bez vás bychom nemohli odklidit staré pevniny. Hallo, vy lidé, Chief Salamander vám jménem všech Mloků světa nabízí spolupráci. Budete s námi pracovat na odbourání vašeho světa. Děkujeme vám."

Unavený, chraptivý hlas umlknul a bylo slyšet jen táhlé hučení jako strojů nebo moře. "Hallo, hallo, vy lidé," ozval se opět skřehotavý hlas, "nyní vám budeme vysílat zábavnou hudbu z vašich gramofonových desek. Na pořadu je Pochod tritónů z výpravného filmu Poseidón." (...)

